

Foaia Diecezană

Organul oficial al eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului : Parohiile cl. I. pe un an 800 Lei Parohiile cl. II. 700 Lei Parohiile cl. III. și subclasă 600 Lei Pentru particulari 500 Lei</p>	<p>APARE DUMINECA</p> <p>MANUSCRISELE SE VOR TRIMITE PE ADRESA CONSILIULUI EPARHIAL, SECȚIA CULTURALĂ.</p>	<p>Prețul inserțiunilor Concurs de prot. 1000 Lei. Parohii de cl. I 1000, de cl. II 800, de cl. III 600 Lei Celelalte publicații 1 cm. □ 3,50 Lei.</p>
--	--	--

LA ANUL NOU.

În pragul noului an M. Sa Regele M. hai și d. Mareșal Ion Antonescu Conducătorul Statului au adresat oștirii și Țării întâiul lor gând.

De o sobrietate și cumpătare exemplară, Cuvântul M. Sale Regelui și Proclamația Mareșalului excelează și prin duhul înalt creștin ce le străbate, și în lumina cărora încrederea cea mai desăvârșită copleșește inimile noastre în viitorul destinului nostru.

Atotputernicul nu a voit ca anul ce se încheie, să aducă sfârșitul suferințelor morale și materiale ce au fost impuse poporului nostru de acest războiu, declară M. S. Regele. Grija și dorința Suveranului este ca Anul Nou să ne găsească în sânul unei lumi pacificate. În aceasta sperăm toți, și la aceasta M. Sa Regele, tânărul nostru Rege, indică cel mai sigur drum: puterea și înțelepciunea principiilor creștine!

Mareșalul Conducător își ancorează încrederea cu care ne întâmpină din poarta noului an, cu suflet de creștin, în Dumnezeu, care ne-a ocrotit Neamul de-alungul veacurilor și care ne va păstra și în noul an ocrotirea Lui.

Armatei îi este închinat întâiul gând al Conducătorului, care armată și-a făcut datoria; ostașilor care au căzut; urmașilor lor vrednici. Cărturarii și slujtorii Statului, sătenii și muncitorii sunt învăluiți în cugetul recunoscător al Mareșalului Conducător: *Le mărturisesc recunoștința Patriei.*

Di Mareșal arată pe scurt greutățile prin care a trecut țara noastră în ultimul timp și cari toate au fost biruite. Pe plan economic, financiar și social, România are o situație bună. *Neamul nostru dă azi — în Europa zdruncinată și secătuită — o adevărată pildă de echilibru social, de bună stare economică și*

chiar de împliniri noi, cu toate necruțătoarele încercări ale războiului.

Pe câmpul de luptă ca și acasă, în raporturile dintre cetățeni, ca și între noi Români și străinătate, ne-am comportat ca popor conștient de drepturile și datoriile lui. *Românul nu numai că știe să șteargă cu demnitate pata de desonoare care fusese aruncată pe fața lui, ci el știe să poarte cu demnitate răspunderile și să nu-și plece fruntea nici la amenințări nici la nevoi.* Acest lucru e bine să fie știut de amici ca și de neamici. *Neamul românesc a făcut dovada că el nu primește nici nedreptătea nici robia, ci că el știe — și va ști întotdeauna — nu numai să respecte legile de libertate, de onoare și de civilizație, dar și să le slujească, prin fapta și jertfa lui.*

Frumușețea morală a Proclamației culminează în partea în care Conducătorul, conștient de răspunderea ce are în Stat și față de Statul pe care îl conduce, *își deschide sufletul de creștin, pentru a spune tuturor neliiniștea în fața secătuirii pe care o aduce războiul:*

Imi îndrept gândul spre Dumnezeul ocrotitor și drept, nu numai pentru a-i cere ocrotirea Neamului nostru credincios, dar pentru a-i închina rugăciunea mea de om, care așteaptă să vadă așezându-se din nou omenia, dreptatea și pacea între popoarele lumii.

Pentru această pace sunt chemați toți să contribuie: popoare mari ca și popoare mici, respectându-i-se fiecăruia rosturile și drepturile.

Ultimul cuvânt al Domnului Mareșal este un apel frumos la unire. Aceasta cere Patria... *În ceasurile acestea sfințite de primejdii trebuie să ne ridicăm deasupra noastră, pentru că acolo, în împlinirea datoriilor față de ea, să ne întâlnim totdeauna...*

Numai uniți putem asigura dreptatea Neamului, libertatea Neamului; numai uniți vom putea primi ocrotirea pe care Dumnezeu strămoșilor noștri ne-a trimis-o întotdeauna.

LAUDA EROULUI.*

MOTTO: „Prin suferință la bucurie;
prin jertfe la biruință și prin
moarte la înviere“.

Acestea sunt poruncile categorice și forțele invincibile în lupta pentru ideal. *În istoria omenirii numai crucile au fost mântuitoare.* Prin suferință, prin spini, prin lacrimi și prin cruce s'a împăcat cerul cu pământul. *Calea spre înviere trece prin Golgota!* Suferința e purificatoare! Logica pătimirii pentru ideal e taina existenței noastre istorice.

Prin multă suferință se călesc oamenii și se verifică idealurile supreme. Așa putem întrezări bucuria clipelor decisive în viața unui neam. Prin puterea de jertfă a firilor alese; prin spiritul de abnegație al *personalităților dinamice pregătim calea biruințelor superioare.* Așa triumfă adevărul și dreptatea istorică. Măsura în care te poți jertfi pentru o credință, meriți dreptul la viață. *Prin jertfa celor mai buni și dragi se țese firul de aur al viitorului clocotitor de viață nouă.* Idealul e culmea la care se ridică eroii. Prin ei se cristalizează principiul jertfei, roditoare și binefăcătoare. Eroii, deși sunt oameni, ne depășesc prin capacitatea de jertfă.

Prin moartea eroilor înviază patria și se cimentează fruntariile spirituale ale istoriei românești. Prin acestea se pregătește intrarea triumfală în istorie a autenticului românesc. Epopeea neamului eroii au creat-o. Acești „oameni excepționali“, aceste „exemplare de elită“ sunt stâlpii pe care se sprijină cetatea românismului și totodată *izvoare de avânt, de elan și ideal.* Eroii rămân pietre de hotar în viața unui popor. *Eroii sunt garda de foc în fața istoriei. Eroii sunt salahorii ce din cremene și foc, ce din lacrimi și sânge, ridică templul măreț al vredniciei românești.*

La temelii patriei noastre stau oasele sfinte ale eroilor; iar pământul patriei noastre e plămădit cu sânge de erou și frământat cu sudoare și plâns de salahor. De aceea nu îngăduim nimănui să ni-l profaneze.

La mormânt de erou se descopere și se îngenuche! În tăcere se meditează și se roagă! *Pământul unde dorm eroii e sfânt!*

Ei bine, un nou mormânt se deschide azi. E mormântul eroului *Căpitan N.* Reînnumarea sa constituie o solie a biruinții românești și o certitudine a salvării noastre, prin moartea sa.

Eroii sunt întâmpinați cu flori și osanale.

În glas de serafimi și imnuri de heruvimi sunt preamăriți eroii și jertfa lor.

Ne aflăm în fața unui erou. A încerca să descifrezi existența lui este peste putință. Nu ști ce să evoci mai întâi. Să evoci calitățile soțului ideal, sau însușirile excepționale ale militarului de vocație, sau capacitatea de jertfă a eroului prin excelență!

Când patria l-a chemat, la luptă a plecat. În sufletul său curat clocotea dorul de a fi pe linia eroismului românesc. Un neastâmpăr vulturesc îl îndemna de a fi vrednic de jertfa tatălui său. *A mers pe front fără să știe dacă se va mai întoarce, știa însă sigur că va fi la înălțimea chemării sale și va ști să moară ca un erou.*

În urma sa rămânea căminul său drag pe care îl întemeiase. În casa sa a rămas, cu dorul înlănțuit și inima copleșită de emoție, o vestală, o soție scumpă. Câte lacrimi și nopți de insomnie nu i-a cauzat lipsa soțului iubit. Câte dureri și cât sbucium nu va mai îndura soția ai cărei ochi vor fi mereu umezi și pe fața căreia se va ceti suferința.

Părinții așteptau cu nerăbdare ziua în care soția își va lua, după războiu, rostul căsniciei cu viteazul ce va veni viu. Destinul a făcut altfel! Câte speranțe și câte idealuri nu s'au spulberat prin moartea sa! *Tineretea sa, sufletul său curat și nobil, se desparte de toți cei dragi și merge în ceata citorilor de țară nouă.*

A murit ca și tatăl său pe câmpul de onoare pentru afirmarea primatului românesc și pentru transfigurarea elementului etnic. Tatăl său, învățător, moare la Oituz în lupta de eliberare a fraților dela Vest, iar dânsul moare în lupta de eliberare a fraților dela Est. Se întâlnesc în cer eroii: tatăl și fiul.

Tatăl cu emoție își va îmbrățișa fiul, sărutându-i fruntea luminoasă, iar fiul va săruta mâna tatălui, pe care va picura lacrima curată a revederei!

Duioasă scenă, pe care muritorii n'o putem vedea: *Cetele cerești se bucură și îi înconjoară.*

Dacă în ziua nunții își lega soarta sa de a unei fecioare, tot așa și astăzi Căpitanul erou rămâne pe mai departe legat de inima și sufletul scumpei sale soții. Calea fericirii e pentru un moment întreruptă, va fi reluată și continuată în cer fără să mai fie întreruptă.

Regimentul din care făcea parte a fost arsenalul în care și-a verificat posibilitățile sale de trudire și interiorizare militară. S'a format în *școala eroismului moral și s'a călit la fla-*

* Cuvânt rostit la reînnumarea unui căpitan erou.

căra idealismului național. În toiul luptei aprige și în focul ucigător al celor fără Dumnezeu a căzut și dânsul împreună cu alți eroi.

Ziua de 11 Sept. 1941, o clipă dramatică în care Căpitanul își ia adio dela camarazii săi. Zi neagră, în care cade un erou pe buzele căruia au rămas cuvintele: „*Băieți, înainte, tot înainte!*” În chinuri și dureri, poate va fi chemat în ajutor atunci pe soția sa sau pe mama cea cernită. Nimeni nu l-a auzit și nu i-a putut ajuta!

A murit suferind în tăcere! A murit când viața îi surâdea plină de bucurii și satisfacții superioare!

Acum dacă ar putea vorbi, câte nu ne-ar spune și câte nu ne-ar învăța! Legea cea aspră a tăcerii i-a pecetluit limba sa!

Prin glasul meu, vorbește acum! Camarazilor de regiment și de arme le strigă:

Am căzut pe câmpul de onoare și am luptat pe frontul crucii! Am murit pentru ce am jurat! Viața mea am dat-o olocaust la altarul patriei, ca din jertfa mea, voi să vă înouiți puterile și să vă măriți spiritul creator, prin moarte chiar! *Deci am murit în credința în care am trăit!*

Soldaților și trupei le strig și acum: Înainte, până la biruința cea mare! Mergeți cu fruntea sus la luptă pentru ideal, credință și cruce! Urmați-mă, ca să ne scăpăm neamul și legea strămoșească! Muriți pentru viața celor ce vin; căci cei ce au fost, au murit pentru viața noastră.

Superiorilor le raportează: mi-am făcut datoria! Am stat de veghe la postul de comandă și răspundere. Am căzut în lupta cea dreaptă și n'am știut de frica morții. Am mers pe linia onoarei până la capăt. Mor în credința definitivei victorii românești. Din sângele meu va rodi o țară mândră și puternică. E tot ce am putut face pentru țara mea. Am dat viața mea pentru istoria și viitorul patriei.

Părinților și fraților le trimite ultima sărutare și dorul său mare. Îi roagă să nu-l uite și să gândească mereu la tinerețea și la chinurile groaznice în care și-a dat duhul.

Prietenilor și cunoșcuților le strigă: Fiți pregătiți totdeauna pentru clipa morții și fiți gata la jertfă, căci nimeni nu știe când i-a sosit ceasul despărțirii!

Iar soției, pe care a iubit-o cum numai ea poate mărturisi, cu glas domol îi șoptește în taină: În tranșee adormeam cu tine în gând. În toiul luptei și în asprimea gerului chipul tău îmi da putere și căldură. În fiecare zi și

noapte, mă gândeam la tine și numai la tine. Doream cu ardoare să ajung ziua revederii.

În ploaia de gloanțe și 'n zgomotul asurzitor al obuzelor: îți auzeam glasul tău duios ce mă chema să vin lângă tine, draga mea. Am tot întârziat, căci voiam să termin răfuiala cu dușmanul nostru de veacuri. Deși eram departe, totuși cu sufletul am fost mereu lângă tine.

Acum am venit, adus de tine scumpa mea soție! Am venit nu cum tu și toți ai mei mă așteptați! Am venit să-mi iau rămas bun dela toți și de-acum nu voiu mai reveni, până vei veni tu la mine. Te voiu aștepta mereu, aici în cerul plin de serafimi.

Așa vă glăsuește la toți, Căpitanul erou. Ascultați-i sfatul și păstrați-i vie amintirea din neam în neam.

Profesor I. Bulea

CUVÂNTUL VIETII

(I IOAN 1)

XV.

In leproseria lumii.

La Dumineca XXIX după Pogorirea sf. Duh
(Luca 17, 12—19).

„Când a intrat într'un sat L-au întâmpinat zece leproși... și au zis: În văfătorule miluiește-ne pre noi” (Luca 17, 12—13).

Marii misionari și cunoscători de popoare, precum și mulți călători și exploratori de țări, mărturisesc unanim că nu există un colț în lume, locuit de oameni, care să nu se transforme cu timpul, prin înmulțirea populației, din adevărate grădini de ra'u, în cloacă socială unde fermentează *păcatul*, dela cele mai ușoare împătımiri, până la cele mai hidoase înfățișări și manifestări ale acestei pecingine sufletești, care, în chipul leprei, roade sufletul și spurcă ființa omului și a societății.

Originea și ființa păcatului.

Intrată în grădina Raiului, în urma neascultării și lăcomiei celei dintâiu familii omenești, lepra sufletească a păcatului, prin microbul inoculat de diavolul pismătareț al fericirii omului, s'a întins prin *ereditate* și se menține prin *molipsire* și astăzi, în lume, dela om la om și dela societate la societate, amenințând să transforme întreaga lume într'o mare leproserie.

Înfățișarea acestei boale — pe care o știm cât este de grea, urâtă și incurabilă — în do-

meniu sufielului și între oameni este atât de îngrozitoare, încât o ființă îngerească, pătrunsă de neprihănire, ar înmărmuri privind-o.

Intunecare de minte și rătăcire până la nebunie (Efes. 4, 18; 5, 8), *stricare a inimii* și a tuturor simțemintelor omului, până la pervertire (Rom. 1, 28—31) și *slăbire a voinții* ce duce la robia celui rău până la îndrăcire (Ioan 8, 44; Efes. 2, 2; II Tim. 2, 26), păcatul, ca o lepră, strică chipul lui Dumnezeu din om și din omenire, nu numai întunecându-l, ci desfigurându-l în modul cel mai îngrozitor.

Lucrarea lui este distrugerea structurii religioase și morale a omului, atacând, întâiu de toate, *frica de Dumnezeu* și *rușinea de oameni*, cele dintăiu sentimente ale religiosității și ale moralității, desfigurând chipul adevăratei iubiri și sdrobind simțul datoriei și al dreptății. Desechilibrul ce caracterizează această stare este prea evident, atât în istoria lumii cât și în a fiecărui suflet în parte.

Complăcerea în această boală și traiul în comunitatea leproșilor păcatului, își găsește temeiul în lipsa totală a credinței, în prăpastia desnădăjduirii și în haosul desordonat al iubirii false, senzuale și frivole.

Felurile păcatului.

De aici felurile de manifestare ale acestei lepre a păcatului.

I. Lipsind credința și nădejdea în Dumnezeu, păcatul deslănțuie lupta împotriva Lui și atunci omul se află păcătuind *împotriva Duhului Sfânt*. Atitudinea lui în acest caz este: 1. de nepăsare față de Dumnezeu, 2. de ură împotriva Lui și a instituțiilor de mântuire, 3. de desnădăjduire totală în ajutorul și mila Lui, sau 4. de prea mare încredere în bunătatea și îndelunga Lui răbdare, și aceste întâișări sfârșesc prin 5. lepădarea de credință creștină, sau apostasia în gând și fapte a unui astfel de om. Îndreptarea din astfel de fapte este exclusă, din cauza lipsei harului și a colaborării voinței omului cu izvorul sănătății și al vieții vecinice.

II. Lipsind iubirea atât față de Dumnezeu cât și *față de aproapele*, păcatul nu se limitează la pierderea persoanei făptuitoare, el tinde prin manopera ocultă a diavolului să lovească și pe semenul său, pe care prin mâna păcătosului: 1. îl *ucide*, 2. îl face să comită *păcate împotriva firii*, îndemnând și pe alții la aceste fărâdelegi, transformând mediul în Sodomă și Gomoră, 3. îl pune să *oprească plata* celor ce se osteneșc pentru el, *asuprind* pe slugi și 4. pe văduve și pe orfani, sdrobind în ei fărâma de credință și aruncându-i în desnădăjduire, iar când sadismul

ajunge la culme, atunci diavolul face pe „*cel lepros*“ 5. să îmbăleze și să pericliteze vieața născătorilor săi, făcându-l ucigaș de părinți sau cel puțin batjocoritor și asupritor al lor. Iată păcatele ce fac ca gura semenului și a firii să strige la cer.

III. Dar, *izvorul* acestor nelegiuiri, *capetele* acestor șerpi ce mușcă și înveninează și pe alții, sunt *în inimă* (Mat. 15, 18—19) și nasc din poftelă ce zămislESC acolo. Acești *microbi de căpetenie* a leprei sunt: mândria, iubirea de argint, curvia, lăcomia, pizma, mânia și lenca.

Tămăduirea prin mântuire.

Unul legat de altul și unul izvorit din altul, fie socotite dela început, fie dela sfârșitul acestei înșirări, aceste păcate, ca niște microbi, rod zidirea omenească cea făcută după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, transformând lumea în ceata celor zece leproși ce strigă: „Învățătorule miluiește-ne pre noi“.

Vaietul lor și al nostru împletindu-se în vârtej de strigăt, se înalță, de-a-lungul vremurilor în istoria lumii și a sufletului nostru spre ceriu implorând mila tămăduirii, căci precum de lepră nu se poate tămădui nimenea, tot așa de păcat, nu se poate scăpa cineva fără intervenția Divină a Dumnezeescului Lottor, Iisus Hristos.

Moisi n'a putut și n'a făcut decât să legeze separarea și depărtarea celor leproși din comunitatea celor sănătoși, iar pe cei păcătoși să-i omoare cu pietre (Lev. 13, 46; Deut. 21, 21 sq.), întreaga lume, cu toți savanții ei a stat neputincioasă în fața acestor incurabile boale; Mântuitorul sir gur, cel ce a făcut lumea, rezolvă tragica problemă a izbăvirii din această boală. Tămăduirea celor zece leproși întâmplată „într'un sat“ dintre Samaria și Galileia (Luca 17, 11) își are tâlcul ei adânc în problema mântuirii din domeniul moral și ideal al vieții individuale și sociale și mai ales al vieții vecinice, care este caracteristica necesară a ființelor cuvântătoare.

Este aci vorba de tămăduirea de lepra trupului (a celor zece) *prin mântuire* („mergi, credința ta te-a mântuit“), care este tămăduire de lepra păcatului, indegetând Domnul, prin această minune, că drumul spre fericirea sănătății trupesti și mai ales a celei sufletești este **căutarea mântuirii inchipuită** în spălările rituale, în spălarea lui Neeman Sirianul leprosul cel ce s'a spălat, la sfatul Proorocului Eliseiu, în Iordan de 7 ori, până ce s'a curățit (4 Imp. 5, 10—14) și realizată în sf. Botez; reactualizată în sf. Taină a Pocăinței sau a Spovedaniei, care

spală întinăciunea păcatului și distruge microbul leprei sufletești, mântuirea adusă de Mântuitorul este revenirea la firesc, însănătoșirea, reîntremarea și reabilitarea sufletească și trupească. Mijloacele ei sunt sf. Taine.

Asistența duhovnicească.

Îmbrăcat în curățenie și neprihănire, în sănătate și „bucurie a mântuirii“ (Ps. 50) ce răstrânge raze de fericire în mediul înconjurător, creștinul prin sf. Botez scapă de lepra păcatului. Dacă încă se mai înâmplă a se îmbolnăvi din nou, boala vine *din molipsire*, prin ispitirea triformă: diavolul, trupul și lumea. Pentru combaterea boalei este necesară o asistență și de aceea Divinul Doctor a înființat Spitalul leproseriei omenești, **sf. Biserică**, unde prin terapia sfințelor Taine, a rugăciunii, a postului, a lacrimilor și a faptelor bune, creștinul își rezidește statura și-și reface structura ființei sale, trupește și sufletește.

Aci se comunică *Harul* care înnoește mințea și o luminează, Harul, ce prin rugăciune, înobilează inima și, prin fapte bune, reface voia eliberându-o din robia lui Satan; iată opera mântuirii, care se lucrează în lume și în suflete prin credința în Hristos, Mântuitorul nostru.

Credința, care este atenția sufletului omenească la toate comunicările cerești, ea, care este temelia vieții spirituale; dela ea la mântuire și prin mântuire la tămăduire și la viața fericitoare a Împărăției cerurilor (Ioan 20, 31; Rom. 1, 16; I Ioan 5, 13; Evr. 4, 3).

De departe stând, de pe tărâmul leproșilor, din leproseria lumii, sufletul nostru ști, a cerând izbăvirea de lepra păcatelor și Cuvântul Vieții ne dă tămăduire: încă fiind lacrima pocăinței umedă pe genele noastre și încă fiind noi pe drumul *acestei vieți*, sub epitrahilul preotului, ascultând de îndemnul Divinului Mântuitor: „duceți-vă de vă arătați preoților“, noi ne tămăduim, punând hotar, începând o nouă viață, devenind un om nou în Iisus Hristos (Col. 3, 10), luptând cu toate puterile împotriva păcatului (Evr. 12, 3—4).

Datoria recunoștinței.

Față de această binefacere, ce depășeste rațiunea și uimește și pe cei necredincioși, sufletul nostru săltând de „bucuria mântuirii“ trebuie să fie plin de recunoștință pentru Dumnezeu care a făcut și face cu noi astfel de minuni. Recunoștința și mulțumirea noastră față de Dumnezeu se traduce în *sentimentul și fapta iubirii* și a împlinirii datoriei de închinare față

de El (Rom. 12, 1—2): „dacă mă iubiți păziți poruncile mele“.

În necaz și nenorocire ca și în boale, recunoscând mâna părintească a lui Dumnezeu ce ne păzește, în acest mod, de ocaziunile de păcat și mândrie, în sănătate și bunăstare, înțelegând bunătatea și îndelunga sa îngăduință și în chiar căderile păcatului înțelegând îndelunga sa răbdare, pentru întoarcerea noastră — în toate aceste împrejurări ale vieții sufletul nostru să fie gata a mulțumi și binecuvânta **rasplătirile Domnului**.

În năpastă vom zice: „Domnul a dat, Domnul a luat, fie numele Domnului binecuvântat“ (Iov 1, 21) în bogăție zicând: „binecuvintează suflete al meu pe Domnul și nu uita toate răsplătirile Lui“ (Ps. 102, 2) iar în cădere strigând: „până ce n'am păcătuit și nu m'am smerit“ și „pentru ce ești mândrit suflet al meu, nădăduiește spre Dumnezeu că mă voi mărturisii lui Mântuitorul feței mele și Dumnezeuul meu“ (Ps. 41, 6—7). Dela Avel și până la sf. Euharistie, jertfa mulțumirii și a laudei n'a lipsit în lume, nici sufletul nostru să n'o lase, *ca să nu auzim mustarea*: „dar cei nouă, unde sunt?“ (Luca 17, 17).

Recunoștința noastră atât de necesară pentru bunurile spirituale (Rom. 7, 25; Efes. 1, 3) cât și pentru cele materiale (Ps. 67, 19; 102, 2) trebuie să se arate nu numai la bine ci întotdeauna (Efes. 1, 16) însoțită fiind de rugăciuni (Ps. 115, 17; Filip 4, 6). Așa vom ajunge la dispoziția bucuriei în Dumnezeu (Rom. 5, 11) numită și „în Domnul“ (Filip. 4, 10) și bucuria lui Hristos va fi cu noi vecinic (Ioan 15, 11; 17, 13). Bucuria aceasta este „*bucuria mântuirii*“ și sufletul omului se întărește în Duhul sf. spre fericirea comunității cu Dumnezeu (Ps. 50, 13).

În această stare fericitoare, moartea nu mai este plata păcatului, ci trecere din moarte la Vieță și răsplata este Împărăția cerurilor: slava lui Dumnezeu și fericirea noastră. Amin.

„Binecuvintează suflete al meu pe Domnul și nu uita toate răsplătirile Lui, pe cel ce curățește toate fărădelegile tale, *pe eel ce vindecă toate boalele tale*, pe cel ce izbăvește din stricăciune viața ta“ (Ps. 102, 2—4).

Nu judecați, și nu vă veți judeca; nu osândiți, și nu vă veți osândiți; ertați, și vi se va erta. (Luca 6, 37).

Predică la Nașterea Domnului.¹

II

Iubiți creștini,

Am zis că Iisus s'a coborât din cer pentru noi și pentru mântuirea noastră. Mântuire a trimis El poporului său, mântuire ne-a adus și nouă. Bucurați-vă, vă zic și eu cu ingerii, că astăzi vi s'a născut vouă Mântuitor.

Dar, să vedem ce bucurie simt creștinii de azi la nașterea Domnului? Înțeleg ei rostul venirii lui Hristos în lume? Înțeleg ei pentru ce serbăm noi această zi mare?

Vă pot mărturisi, iubiți creștini, că mulți dintre creștini sunt numai cu numele creștini, mulți sunt veseli azi că odihnesc puțin, se îmbracă bine și se veselesc, se imbuibă în mâncări și băuturi. Puțini se gândesc la Acela, care azi în iesele dobitoacelor s'a născut, smerindu-se pe Sine, ca și cel din urmă om să se poată apropia de El fără sfială. Puțini sunt aceia cari își dau seama că nașterea lui Hristos înseamnă renașterea noastră sufletească.

Hristos și azi caută locaș unde să se nască, El și azi și în totdeauna bate la ușa inimii noastre, cerând intrare: „Iată stau la ușă și bat, de va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el și voi cina cu el și el cu Mine“ (Apoc., 3, 20).

Câți dintre creștini aud glasul lui Hristos, care cere să l-se deschidă ușa inimii? Și câți deschid această ușă? Cei mai mulți, însă, închid ușa inimii lor și nu lasă să intre Mântuitorul.

Ce-ați zice voi, iubiți creștini, dacă ați bate la ușa cuiva și nu vi s'ar deschide?

Hristos dacă nu a fost primit să se nască în casă, s'a născut într'o peșteră întunecoasă, în care s'a petrecut o adevărată și minunată schimbare. Peștera s'a umplut de lumină cerească, de cântecul ingerilor și de darurile păstorilor și ale magilor. Cerul și pământul s'a bucurat de minunea ce s'a făcut în peșteră.

Și inimile multor creștini sunt adevărate peșteri întunecoase, pline de toate păcatele și fărădelegile.

Acei cari în toată viața lor n'au făcut decât rău, au trăit numai în dușmănie și ocări, cari au săvârșit cele mai grele fărădelegi, sunt asemenea unei peșteri întunecoase.

Pentru aceștia a venit Iisus să-i renască la o nouă viață, pe aceștia a venit să-i lumineze și să-i aducă la cunoștința adevărului: „Căci n'au nevoie cei sănătoși de doctor, ci cei bolnavi“; „N'am venit să chem la pocăință pe cei drepti, ci pe cei păcătoși“.

Iisus a venit să mântuiască pe cel pierdut în fărădelegi, a venit să caute oala cea pierdută. La ușa acestor inimi bate Mântuitorul, în inima acestor oameni vrea să intre.

O, ce minune să întâmplă când primești cu adevărat pe Mântuitorul și-L lași să intre în viața, în faptele și în cugetele tale!

Cei cari primesc pe Mântuitorul, inima li-se luminează ca și peștera din Vitleem, viața lor se schimbă în bine, calea lor se luminează de lumina cunoștinții și faptele lor vor fi plăcute și lui Dumnezeu și oamenilor.

Deci, iubiți creștini, a te renaște înseamnă a lăsa pe Iisus să te conducă în toată viața ta, în faptele tale și gândurile tale, să-L lași pe El stăpânitor și poruncitor în casa sufletului tău și să faci ceea ce-Ți spune El.

Mulți dintre creștini au înțeles această taină a mântuirii, mulți primind pe Mântuitorul și-au schimbat viața lor ticăloasă de mai înainte în o viață sfântă și fără prihană. Așa, de pildă, Pavel Apostolul în calea Damascului, luminat fiind cu lumina de sus, s'a schimbat din prigonitor ce era, în cel mai mare vestitor și a Apostol al lui Hristos.

Maria Magdalena, păcătoasa din orașul Magdala, căzând la picioarele Mântuitorului, le-a spălat ca lacrimile pocăinței și cu părul capului său ștergându-le, deschizându-și inima sa și primind pe Mântuitorul a devenit cea mai sfântă femeie. Tot timpul vieții sale l-a petrecut cu Mântuitorul, slujind Lui atât când era pironit pe Cruce cât și la învierea Sa din morți a fost aceea, care, venind să-l ungă trupul cu mir, a aflat dela inger că a înviat din mormânt...

Și multe alte exemple v'ași putea aduce ca să vă arăt că cei ce au primit pe Mântuitorul în sufletul lor au fost în stare să-și dea și sufletul, viața pentru El. Pentru Hristos a suferit moarte de martir sf. arhidiacon Ștefan, Apostolul Pavel și multe sute de mii și milioane de creștini.

Cum putem primi noi pe Mântuitorul?

Noi primim pe Hristos în Sf. Cuminecătură. Sfânta noastră Biserică de aceea a orânduit post înaintea Nașterii Domnului, ca oamenii să se pregătească, și să poată primi curați pe Mântuitorul. Creștinul adevărat își grijește nu numai casa sa, pe care preotul înainte de Crăciun o sfințește, ci caută să-și curățească și casa sufletului său, ca astfel curat și fără osândă să primească Sf. Cuminecătură, pe Mântuitorul.

Cel ce are pe Hristos în inima sa, acela va putea înfrunta cu bărbăție toate predicile ce i se pun în cale, va putea suporta toate greutatele acestei lumi trecătoare și va putea fără grije pluti deasupra valurilor acestei mări pline de ispite.

Vaporul era în mijlocul mării. Pe mare se făcuse furtună mare, iar valurile amenințau corabia. Călătorii se înfricoșaseră gândindu-se la moartea care-i aștepta în tot momentul. Toți se puseră în mișcare. Numai copilul căpitanului vaporului, dormea. Mamă-sa îl deșteaptă spuindu-i că sunt în pericol — primejdie. Copilul, foarte liniștit, întreabă: „Cine e la cârma vaporului?“ Mamă-sa îi răspunde: „Tatăl tău“. Câtă vreme e tata la cârmă nu mă tem de nimic — fu răspunsul copilului, care își puse iar capul pe pernă și adormi liniștit.

Așa pot zice cei cari, la cârma sufletului lor, au pe Mântuitorul.

Cei cari întotdeauna caută să facă numai bine; cel care iubește pe tatăl său, pe frații săi și vecinii săi; care vine în ajutorul celor sărmani și lipsiți, aceia au pe Mântuitorul în sufletul lor, — și cu adevărat putem spune că în sufletul lor s'a născut azi Mântuitorul.

Veniți cu toții, frați creștini, ca împreună cu Magii să căutăm și noi pe Mântuitorul, care azi s'a născut în peștera din Vitleemul Iudeii. Veniți că iată steaua ne conduce și pe noi ca oarecând pe Magi: „Și iată o stea care au văzut-o la răsărit îi conducea pe ei până ce venind a stătut deasupra unde era pruncul“ (Matei, 2, 9).

Noi avem stea Cuvântul lui Dumnezeu, Sf. Evan-

1. Rostită în a. 1926 de Gh. Cotoșman, ca student an. III, la Academia teologică din Arad.

ghelie, legea grației, despre care zice profetul: „*Făclie picioarelor mele este legea Ta și lumină cărărilor mele*”.

Făclie picioarelor noastre, ca să vedem și să umblăm cu scumpătate, lumină cărărilor noastre ca să nu ne pierdem în înșelăciunea acestei vieți deșarte.

Magii venind s'au închinat Pruncului și deschizând tezaurile lor l-au adus daruri: Aur, smirnă și tămâie.

Și noi mergând spre Sf. Cuminecătură să aducem Domnului inima noastră curată ca *aurul*, curățită de orice dorință rea și rușinoasă; să aprindem sufletul nostru ca *tămâia* de iubirea lui Dumnezeu și a aproapelui, și ca *tămâia* să se înalțe rugăciunea noastră spre El; și *smirnă* adevărată lacrimi de pocăință să aducem Domnului ca oarecând Magii.

Magii, după ce s'au închinat, pe altă cale s'au întors la casa lor. Se cuvine și nouă, fraților, ca de azi încolo să nu ne mai reîntoarcem pe căile pe care am umblat până acum, să nu ne mai reîntoarcem iarăși la păcatele și patimile dintâu, ci pe altă cale să apucăm, să luăm calea care duce la viața cea vecinică, calea virtuților creștine, cari să formeze cununa vieții, și pe aceasta să o ducem lui Hristos, să ne fie de folos, acum și pururea și în vecii vecilor, Amin.

Gh. Cotoșman

Ș T I R I

Din prilejul anului nou Prea Sfințitul Episcop Veniamin a trimis următoarele telegrame:

Majestății Sale Regelui Mihai I

BUCUREȘTI

Cu prilejul anului ce începe, cu nădejde neclintită în viitorul Neamului — înălțând rugăciuni către Tatăl Ceresc pentru sănătatea Majestății Voastre și a Majestății Sale Reginei-Mame. — Vă rugăm, Sire, să binevoiți a primi din partea mea și a Clerului și poporului dreptcredincios al Eparhiei Caransebeșului omagiale urări de glorioasă domnie reîntregind Țara în dreptele hotare românești de totdeauna.

EPISCOP:

† VENIAMIN

Răspunsul M. S. Regelui:

Mulțumesc din inimă pentru bunele urări.

MIHAI R.

Domnului Mareșal Ion Antonescu

Conducătorul Statului

BUCUREȘTI

În pragul anului nou și în preajma zilei onomastice, încrezători în ajutorul lui Dumnezeu și dreptatea neamului, înălțăm rugăciuni către Dumnezeu ca să binecuvânteze viața DVoastre cu darurile Sale bogate și Vă facem respectuoase urări în numele meu și al Clerului și poporului dreptcredincios din Eparhie, de viață îndelungată, pentru a putea conduce Țara și Neamul la izbândă deplină și dreptate desăvârșită.

EPISCOP:

† VENIAMIN

Domnului Prof. Mihai Antonescu

Vicepreședintele Consiliului de Miniștri

BUCUREȘTI

Cu prilejul anului ce începe Vă rugăm să primiți în numele meu și al Clerului și poporului respectuoase urări de sănătate și succese depline în munca închinată binelui Țării.

EPISCOP:

† VENIAMIN

Domnului Prof. Ion Petrovici

Ministrul Culturii Naționale și al Cultelor

BUCUREȘTI

În prag de an nou și în preajma zilei numelui Vă rugăm să primiți din partea mea și a Clerului și poporului din Eparhie respectuoase urări de sănătate și viață îndelungată pentru a putea continua opera binefăcătoare închinată binelui și prosperării Bisericii și Școlii.

EPISCOP:

† VENIAMIN

Răspunsul dlui prof. Ion Petrovici:

Mulțumindu-Vă pentru caldele cuvinte primite, din parte-mi aceleași bune urări de fericire și de prosperitate pentru DVoastră personal și pentru Eparhia ce conduceți.

Prof. I. PETROVICI

Ministrul Culturii Naționale și al Cultelor

Mulțumiri. P. Sf. Sa Episcopul Veniamin mulțumește pe această cale tuturor cari i-au făcut urări de Sf. Sărbători ale Nașterii Domnului și de Anul nou și dorindu-le tot binele, le împărtășește arhieresti binecuvântări.

Personale. P. Sf. Sa Episcopul nostru Veniamin a plecat Sâmbătă, 8 Ianuarie a. c. cu acceleratul de seara pentru a lua parte la ședințele Sf. Sinod și la alegerea de episcopi din zilele dela 10—15 l. c.

Distincții b'nemeritate. P. S. Dr. Andrei Magieru al Aradului, apreciind laborioasă activitate a unor împreună lucrători ai săi, i-a avansat la rangul de iconomi stavrofori. Acești colaboratori sunt P. C. protopopi Sava Seculin, T. Cibian și C. Turicu, consilieri eparhiali și păr. C. Magieru, revizor eparhial. Sincere felicitări.

La Botezul Domnului sf. Liturghie din cate-drala noastră a fost pontificată de P. S. Episcop Veniamin cu soborul protopopilor: Dr. Z. Munteanu, Gh. Vior, I. Suru, al preoților T. Șandru, Gh. Noaghea, P. Toma, C. Pițigoi, P. Bogoeviciu și al diaconilor: D. Băloni, N. Guliman și și N. Corneanu. La începutul sf. Liturghii P. S. Sa a binevoit a hirotesii întru protopresbiter onorific pe preotul T. Roșca. După obiceiul îndatinat, s'a eșit cu litia la crucea din Piața Unirii. P. S. Episcop Veniamin a săvârșit serviciul de sfințire a apei după care a botezat pe cei prezenți. Prin mulțimea de popor, de ostași, prin decorarea caselor cu drapelul național s'a creiat o atmosferă de mare și sfântă sărbătoare...

Cercuri pastorale. Duminecă în 19 Decembrie 1943 preoții cercului Berzovia s'au întrunit în ședință în Jidovin. Sf. Liturghie s'a celebrat în soborul preoților N. Ciurescu — Ramna, I. Ghita — Doclin și M. Văcărescu — Surducul-mare. Predica a ținut-o pr. I. Ghita vorbind despre *mântuirea prin Hristos și Biserica Lui*. S'a oficiat apoi parastas pentru eroii comunei. După masă s'a săvârșit Vecernia de acelaș sobor, predicând pr. N. Ciurescu despre *educația extrașcolară și premilitară prin Biserică*. A urmat o șezătoare în casa culturală în prezența d-lui subinsp. școlar Grecu, care a bineventat oaspeții. Pr. M. Văcărescu a vorbit aci despre *jertfa soldatului român*. Este de remarcat aici solidaritatea intelectualilor în vederea culturalizării poporului nostru.

În aceeași Duminecă, preoții aparținători cercului Mircovăț au ținut ședință în Iam. Sf. Liturghie s'a oficiat în soborul preoților Gh. Danescu, I. Tilca, C. Damian I. Braicher și St. Gâr. Totașa Vecernia, unde a predicat pr. Sârbu despre *necesitatea venirii Mântuitorului în lume*. A cântat corul elevilor școlii primare condus de inv. T. Surlaș. În localul școlii s'a desfășurat programul ședinței publice. Președ. Gh. Danescu a deschis ședința și a conferențiat despre *virtutea cr. dinței*. Școlarii instruiți de învățătorii lor au contribuit la reușita ședinței publice cu corurile și declamările lor. Pr. Gh. Danescu a încheiat ședința cu îndemnul de a fi toți cu ascultare față de Biserică și față de slujitorii ei.

Instalarea preotului Teodor Roșca în parohia II-a din Caransebeș s'a făcut Duminecă în 2 Ianuarie a. c. în cadrul unei impresionante solemnități. Atât cuvântarea păr. protopop I. Suru cât și cea a noului preot au mișcat sufletele mulțimei de credincioși, intelectuali și țărani din orașul nostru. Prea Sfințitul Epis-

cop Veniamin însuși a rostit câteva cuvinte de îndemn și de povăț, binecuvântând clipa în care un nou și totuși încercat vas este chemat să poarte cele alese ale Domnului pentru mântuirea poporului. Oficiul Parohial a aranjat o gustare comună unde s'u rostit mai multe toasturi în onoarea celui sărbătorit.

Mulțumită publică. Preotul și consiliul parohial din Bucosnița aduc pe această cale mulțumiri următorilor evlavioși creștini din parohia lor: inv. Toma Lințu pentru 2 kg. lumânări de ceară, S. Ștefănuț pentru 2 steaguri în valoare de 10.000 Lei, Iprecum și Drei Z. Bedelici pentru alipirea față de Biserică, deoarece în timpul mobilizării cântărețului de strană, dsa a condus cântarea de strană în sf. biserică.

Dr. Gheorghe Proca, consilier mitropolitan i. r. din Sibiu a încetat din viață în vârstă de 74 ani.

Răposatul a fost unul din cei mai harnici și pri-cepuți consilieri ai Mitropoliei noastre.

Dumnezeu să-l odihnească în pace!

AVIZ. În conformitate cu art. 26 din Regulament, se aduce la cunoștința membrilor Societății de „Cruce Roșie” a României, filiala Caransebeș, că

ADUNAREA GENERALĂ

va avea loc în ziua de **Duminecă 16 Ianuarie 1944 orele 4 p. m.** în sala de ședințe a Primăriei orașului Caransebeș.

Dacă la această dată nu se vor întruni membri în numărul recerut de regulament, Adunarea generală se amână pe Duminecă, 23 Ianuarie 1944, la aceeași oră.

ORDINEA DE ZI: 1. Deschiderea Adunării generale. 2. Darea de seamă a Comitetului pe anul 1943. 3. Raportul Casieriei. 4. Raportul Censorilor. 5. Descărcarea Comitetului de gestiune pe anul 1943. 6. Alegerea Comitetului. 7. Anunțarea membrilor cooptați. 8. Eventuale propuneri.

Caransebeș, 2 Ianuarie 1944.

COMITETUL

PARTEA OFICIALĂ

Nr. 6093 B. 1943.

NOTĂ OFICIALĂ

La propunerea Consiliului eparhial Nr. 3291 B. 1943 din 22 Maiu a. c., Adunarea eparhială în ședința sa a II-a din 23 Maiu 1943, a abrobat Regulamentul pentru examenul de promovare a preoților din eparhia ort. rom. a Caransebeșului.

Acest regulament s'a publicat în Nr. 1 din 2 Ian. a. c. al Foi Diecezane, aducându-se astfel la cunoștința tuturor celor ce se cuvine.

Caransebeș, din ședința Consiliului eparhial, ținută în 9 Noembrie 1943.

Episcop:
† VENIAMIN

Consilier referent:
Prot. Ic. Stfor R. G. Ancușa